

O, MUSTAFA KEMAL'Dİ

“Ordu yok.” dediler, “Kurulur.” dedi.

“Para yok.” dediler, “Bulunur.” dedi.

“Düşman çok.” dediler, “Yenilir.” dedi.

Ve...

Bütün dedikleri oldu.

Bulutlar kara çalıyordu Gelibolu'dan.

Mevsimler boşa susuyordu. Yüreği kan ağlıyordu,

Şanlı bir tarihin.

Denizler yorgun, ağaçlar şaşkındı.

Silah yoktu savunacak, para yok, aş yok.

Düşman çoktu, sarmıştı dört yanını yurdumun.

Edirne'den Kars'a, Samsun'dan Ardahan'a

Düştü kalelerim bir bir.

Düştü Çanakkale, İstanbul, İzmir.

Oysa masmavi bir bakış doğdu

Okyanusun ta derinlerinden.

Denizlerden daha maviydi gözleri.

Güneşten daha sarıydı, ışıltılıydı saçları.

“Kurulur.” dedi, “Bulunur, yenilir.”

Sürdü dik yamaçlarına atını.

Eteklerinde ödle kurtların uluduğu.

Kara bulutlarını yarararak dağların.

Savurdu rüzgârları en dibine çağlayanların.

İnatla, azimle.

Sivas, Erzurum, Amasya
Hazırdı ulusum kanat çırpmaya.
Sürükleniyordu karanlık tutsağı deryalarından.
Dümensiz bir gemi...
Ta ki kartal bakışlı bir kaptan,
“İleri...” Dedğinde... “İlk Hedefiniz Akdeniz’dir! İleri...”
Ne kırk gemi, ne top, ne tüfek...
Bükülmüştü çoktan düşmanın beli.

İşte O, Mustafa Kemal’di.
Sönmüş ışıklardan sızan bir ışık,
Eli kalem tutan, eli barış, eli özgürlük kokan,
İşte O, Mustafa Kemal’di, Çanakkale’de destanlar yazan.

Suna DOĞANAY